

**CLAES  
ERIKSSON**



## CLAES ERIKSSON

Intervju: Sara Michaëlsson och Magnus Haglund  
Text: Sara Michaëlsson · Fotograf: Peter Claesson

*»Man är som en arkeolog som letar på en fyndplats.*

*Eller: Med goda idéer är det som med svamp – där man hittar en finns det ofta fler.«*



Claes Eriksson

»OM DEN SOM FÖRMEDLAR DET roliga, tycker att det roliga som ska förmedlas är roligt och tycker att det är roligt att förmedla det roliga, så känner publiken att den som förmedlar det roliga tycker det är roligt att förmedla det roliga och då blir det roligt, oavsett hur gammalt det roliga är.«

Denna evidensbaserade sanning står att läsa i programboken till 30-årsfesten – År för år med *After Shave Galenskaparna* som kom ut 2014 på det egna förlaget Kulturtuben.

Vårt uppdrag är denna gång lyckligtvis inte att berätta Galenskaparna och After Shaves långa och vindlande historia, utan att träffa Claes Eriksson, Stenastiftelsens honorärstipendiat 2019, för ett förutsättningslöst samtal. Inför mötet tar vi kontakt för att höra om vi kan låna några dvd:er, för att friska upp minnet. Vi tänker kanske främst på de sex långfilmerna, men det hela slutar med att vi lämnar Lorensbergsteatern, Galenskaparnas egen scen, med en stor tygkasse till brädden fylld med 19 dvd:er.

– Men den måste ni ta med, och den där, det är ju en av de bästa, säger Claes Eriksson medan han och Anne Otto, producent och tillika livspartner, staplar film efter film i kassen.

Vi börjar att titta, ser fler och fler och förundras över den osvikliga tajmingen, skärpan, fränheten och den vildvuxna absurdismen, den samhällskritiska udden, alltid riktad uppåt. Det är som om Galenskaparna och After Shave, trots sin enorma popularitet och sina stora framgångar, ändå gått under radarn. I alla fall i vissa sammanhang och i vissa kretsar.

– Vi är det där outrotliga ogräset som hela tiden sticker upp i finrabatten, säger Claes Eriksson. Inga bekämpningsmedel biter.

Vi sitter i ett av rummen i den långa korridoren på Lorensbergsteaterns övervåning. Claes Eriksson har med sig en av sina stora anteckningsböcker, med limmad rygg, vita mjuka pärmor

och texten »Claes Eriksson Produktion AB. En ganska bra firma trots allt« tryckt längst ner i höger hörn.

*Ni har varit nästan osannolikt produktiva under alla dessa år. Det är en imponerande lista på radioprogram, teveserier, revyer, krogshower, föreställningar, filmer och böcker. Och för det mesta står du för nästan allt: text, manus, musik, regi och medverkar dessutom som skådespelare.*

– Ja, det har blivit en hel del genom åren, när man tittar tillbaka, säger Claes Eriksson. Jag blir nästan förvånad själv. Just nu lyssnar jag på Iwar Wiklanders fina uppläsning av Vilhelm Mobergs *Din stund på jorden*. En riktig pärla i radioarkivet. Det är en bok som jag var övertygad om att jag hade läst i skolan. Men det visade sig att det hade jag inte alls! Huvudpersonen är i samma ålder som jag är nu och ser tillbaka på sitt liv. Det blir en extra tankeställare. Livet går fort. Plötsligt sitter man där och har bara en ålderdom att vårda.

*Men ni verkar ju knappast ha slagit av på takten?*

– Jo, det har vi faktiskt, litet grann. När vi lade ner *Macken*, i oktober 2018, var det första gången som vi inte hade någon ny, planerad föreställning i kulisserna. Jag hade i och för sig presenterat ett förslag i juni förra året. Den sortens helaftonsföreställning som vi litet grann har specialiserat oss på – revyartad, med olika akter och en viss handling. Alla var entusiastiska, men efter sommaren tillstötte olika sjukdomar och medicinska problem som gjorde det hela omöjligt. Hjärtbesvär, knäoperationer och annat. Så nu skall jag göra en egen liten föreställning, *Vardagsmat*, med premiär i oktober. Jonas Gardell är huvud- och helgattraktionen på Lorensbergsteatern under hösten och jag kommer att köra några vardagar i början av veckorna. Vi får se hur det går, om det kommer någon publik. Numera är det faktiskt matinéföreställningarna som säljer slut först.

*Vad beror det på, tror du?*

– Jag vet inte riktigt, säger Claes Eriksson. Men vår enkla analys är att det beror på svenskarnas förändrade och mer kontinentala matvanor. Man ser föreställningen och går sedan ut och äter, på kvällen.

*Ni har en väldigt blandad publik, inte minst rent åldersmässigt.*

– Ja, det är roligt. Det är inte bara rollatorer i publiken. När vi spelade Macken kunde det sitta små barn med Mackenkeps och sjunga med i varenda låt.

*Vi har tidigare träffat både Tomas von Brömssen och Carl-Einar Häckner i Stenasammanhang. Tomas von Brömssen som honorärstipendiat 2015 och Carl-Einar Häckner som en av kulturstipendiaterna 2018. Det tycks som om ni alla ingår i ett gemensamt sammanhang, att det finns mycket som förenar er.*

– Vi känner en tydlig själsfrändskap, det tror jag att vi alla tre skulle säga. Jag gör det i alla fall, absolut, säger Claes Eriksson.

– Tomas och jag har pratat om att göra något tillsammans, men det faller alltid på att det kommer annat i vägen. Carl-Einar har uppträtt tillsammans med oss i *Jul jul jul* 2000, då jag övertalade honom att vara med.

*Han har lärt dig att trolla också?*

– Ja, det var hans 50-årspresent till mig. Han är helt fantastisk, så fingerfärdig! De trick jag har fått lära mig kräver inte så mycket i den vägen. Men jag höll själv på en del med trolleri när jag var yngre och hade en liten låda hemma. Jag kallade mig för Mr Zingo. En kort period hade jag en assistent, det skulle man ha, en tjej som hette Miss Loranga. Jag trollade fram marsvin ur en hatt, jag hade inga kaniner.

*Själsfrändskapen – var möts ni, skulle du säga?*

– Jag vet inte om de andra håller med, men jag tycker själv att



vi spelar på en likartad utsatthet. Det tror jag att en komiker måste göra. Därför har jag litet svårt för stand up, de jobbar med en meters säkerhetsmarginal. Det gör inte Tomas von Brömssen, det gör inte Carl-Einar Häckner och det gör inte jag själv heller, hoppas jag. Man står där helt naken och utsätter sig för publikens grannliga besiktning och är inte rädd för någonting. Man har inga backups. Är det inte roligt är man förlorad. Det hänger litet ihop med att våga styra ut sig också, vilket under vissa perioder har ansetts vara barnsligt och otidsenligt. Jag tror att stand upen kom som en reaktion på det. »Titta här, vi kan vara roliga utan en massa lösnäsor och hattar. Här står jag och är cool i min kavaj och folk skrattar ändå.« Det finns jättebra stand up, det är inte det jag menar, men som form tycker jag att det är litet fejt. Det kan vara en liten detalj där vi förenas. Ingen av oss är rädd för att visa sig från alla sidor.

*Ni är onekligen tre helt olika scenpersonligheter och artister, men det finns ett allvar i komiken hos er alla tre och ett till synes obegränsat fabulerande. Har du alltid haft den där ordvrängeriförmågan?*

– Nja, jag vet inte om det är rätt sätt att beskriva det, säger Claes Eriksson. Men jag skrev faktiskt en egen dikt när jag gick i femte klass, vilket var litet anmärkningsvärt på den tiden. Vi hade Roliga timmen varje vecka, där man fick uppföra sketcher och sjunga. Det var företrädesvis tjejerna som uppträdde och sjöng den tidens populära schlagerlåtar. Men jag sjöng också. Jag sjöng Thore Skogmans »Jämtgubben« och Snoddas »Flottarkärlek«. Mamma, som alltid uppmuntrade alla påhitt, åkte till Göteborg med sitt tantgäng och gick till Buttericks där hon köpte en Snoddasmask. Jag hade den masken och en liten keps när jag sjöng. En gång läste jag en egen dikt. Det var första gången jag framförde något jag skrivit själv. Mamma hade sytt en handske av pappas



gamla långkalsonger. Jag hade varit på cirkus och sett hur en clown kom in, bugade och började att dra av sig handsken, som sedan aldrig tog slut. Mina klasskamrater låg dubbelvikta av skratt åt detta enkla skämt.

– Så jag skulle nog snarare påstå att jag, så länge jag kan minnas har varit besatt av humor och komik. Vi gick på många roliga filmer, Helan & Halvan, Chaplin, Buster Keaton, Bröderna Marx. Numera har jag en egen bio hemma, så att jag kan se de där klassikerna när jag vill.

*Just det. Det berättade Carl-Einar Häckner om. Hur ni hade långa filmkvällar med Chaplintema.*

– Ja, det var en sorts fortbildning och en gentjänst för trolle- rilektionerna. Han var inte så bevärdad i Chaplins långfilmer, utan hade, som de flesta, mest sett enaktarna. De är också mycket bra, men vissa av långfilmerna är riktiga mästerverk. Vi tittade på filmerna tillsammans och satt och pratade. Jag vet ingen som är en så uppmärksam lyssnare som Carl-Einar Häckner. Han kan komma flera månader efteråt och tala om någonting som man har sagt, men själv har glömt för längesedan. Han har en extrem koll på saker och ting, trots att det kan förefalla tvärtom. Så är det i hans replokal också. Han har ibland spelat upp saker för mig där. Det ser ut att vara fullständigt kaos, men han vet exakt var han har sina saker, även om de flyger och far genom luften när han letar fram dem. När han jobbade med oss 2000 hade han sina duvor med. Städarskan vägrade att gå in i hans loge. Jag kan känna igen mig själv som yngre i Carl-Einar. Det var egentligen när Lorens- bergteatern kom in i bilden som jag blev tvungen att bli en seriös, ansvarstagande teaterdirektör med portfölj och kamrerskunskaper. Det är en ständig balansgång mellan att vilja vara den där gränslösa, hämningslösa artisten, och samtidigt vara förvaltaren av både en

k-märkt anrik teater och en kollektiv, gemensam karriär. Man lär sig att flytta fokus från sig själv, att se helheten, alla de olika delarna som skall till för att hålla maskineriet igång.

*Vi kan inte fördjupa oss i alla detaljer och alla olika skeden i din och Galenskaparna och After Shaves tillblivelsehistoria. Men vi måste fråga om musiken. Det är nog inte alla som har insett att du har skrivit praktiskt taget all musik. Flera av låtarna, som »Macken«, »Det ska va gött å leva«, »Konfirmationspresenten«, »Husvagn« eller »Italienare«, är numera helt inkorporerade i någon sorts nationell låtskatt. Det räcker att börja på en vers så kan väldigt, väldigt många sjunga fortsättningen – kanske ibland utan att veta varifrån den ursprungligen kommer.*

– Allt startade egentligen via musiken, säger Claes Eriksson. Jag och en kompis hade en duo, Gordon & Ballantine. Simon & Garfunkel var ju redan upptaget. Gin och whisky, ganska pubertalt, men rätt roligt. Det anordnades visaftnar ibland när jag gick på gymnasiet med trubadurer och folk som sjöng covers på Peter, Paul & Mary, Bob Dylan eller Tom Lehrer. Allt var väldigt stelt. De knäppte och stämde och pratade i all oändlighet. Det tog aldrig slut. Vi väckte litet sensation genom att bara spela egna låtar och sjunga på svenska. En av anledningarna var att det i början var för svårt att lära sig andras låtar. När jag så småningom var med och gjorde Västgötasköjet på Västgöta Nation, ett alternativ till studentspexet, var det också originallåtar och egen musik – inga gamla operaarior med ny text. Det var något nytt och blev dessutom en väldigt bra utbildning i hur man bygger en helaftonsföreställning. Fast vår kanske största hit genom tiderna – sportradiosignaturen – var ju lånad musik. Den var förutsättningen för hela idén. Annars tycker jag att det kan finnas en fara i att använda covers, särskilt om det är kända låtar. Det finns en risk att associationerna till ursprungslåten kommer in och stör. En av anledningarna till



sportradiosignaturen var att jag inte ville att After Shavearna skulle sjunga barbershop, som jag inte alls gillar. Nu blev det en a capella-version som Knut Agnred gjorde arrangemanget till och det blev ju verkligen bra.

*Var hämtar du din musikaliska inspiration ifrån? Det är ju inte enbart sånger utan också små stämningsskapande vinjetter som binder ihop olika skeenden. Vilken är din främsta musikaliska präglning?*

– Jag skulle nog säga Povel Ramel, säger Claes Eriksson. I min värld är han den store mästaren när det kommer till komiska musiknummer i revysammanhang. Det finns ingenting som får

en publik i bättre stämning än ett lyckat, komiskt musiknummer. Man kan vara hur rolig som helst i en talad monolog eller dialog, men det är först när musiken kommer in som det verkligen kan bli ett oemotståndligt sväng. Det har fascinerat mig ända sedan jag såg Povel Ramels *På avigan* 1966. En av hans bästa revyer, som först spelades på Idéonteatern i Stockholm och sedan turnerade Sverige runt. Vi var på tältsemester med familjen. Jag var 16 och Anders 10. Pappa hade inte råd med biljetter till alla, så Anders och jag fick gå och han och mamma gick på konditori i stället. Det har jag alltid högaktat honom för. Det blev en avgörande upplevelse för mig.

*Vad spelar du själv för instrument?*

– Jag tycker om att sitta med gitarr och spela och sjunga. Jag lärde mig noter på ett tidigt stadium efter att en kompis, som är pianist, surt påpekade att den ton jag sjöng inte existerade. Då tänkte jag att det var bäst att jag lärde mig notsystemet. Jag har rätt lätt för att lägga stämmor och se notbilden framför mig, även om jag inte »läser« musik som en riktig, skolad musiker. Jag har tagit några klarinettlektioner och spelat en del saxofon också.

*Klarinett är ju inte ett helt enkelt instrument. Du har inte spelat tillsammans med Tomas von Brömssen då?*

– Nej, nej, han är ju bra på riktigt! Jag kan inte spela på det sättet. Jag är inte heller förstavalet när det gäller stämsång i vårt gäng, men om man övar hårt kan man försvara sin plats. Det är väldigt inspirerande att skriva för så duktiga sångare.



*Vi har lagt märke till din fina anteckningsbok. Hur jobbar du när du förbereder dig och samlar material? Skriver du? Spelar du in? Eller bägge delarna?*

– Jag både spelar in och antecknar, säger Claes Eriksson. Små anteckningsböcker för spridda tankar, och de här till större projekt. Jag har en viss ordning – här kommer kamrern i mig fram – jag daterar alla anteckningsböcker och samlar dem i lådor. Sedan kan man gå tillbaka och leta, hitta uppslag. Det lär man sig ganska snabbt, särskilt om man gör stora föreställningar som äter material, hur viktigt det är att hushålla med sina idéer, inte slösa bort dem eller förbruka material i onödan. Sportradiolåten kom till via en liten anteckning till exempel. Jag satt och bläddrade i ett av mina block en dag när jag hade litet manustorka och då såg jag plötsligt, »Sätt text till sportradiosignaturen«. Vilken bra idé, tänkte jag, och satte igång. Det blev en av våra största succéer. Om jag inte hade sett den där lilla noteringen hade jag kanske aldrig kommit ihåg det. Man skall vara rädd om sina idéer och vara varsam med de karaktärer man skapar. Vi har till exempel konsekvent och gemensamt valt bort reklam. Om vi inte hade gjort det skulle vi nog inte ha kunnat ta upp *Macken* igen – 30 år senare – och göra succé en gång till.

*Rätten och nödvändigheten att vara oberäknelig och göra saker efter eget huvud tycks vara en viktig ingrediens i det ni gör.*

– Ja, vi har värnat om vår integritet. Det har lönat sig i det långa loppet. Det kan gå fort att bli förbrukad annars. Det var någon som sade, Sven Melander tror jag, att vi jobbade långsamt, att vår humor var långtidsverkande. Så är det kanske. Det är ingenting jag har tänkt på, det är bara så det är.

*Hur spelar det in, tror du, att ni är från Trollhättan, du och Anders, och inte från någon storstad? Berätta litet om uppväxten där.*

– Jag tillhör ju dem som inte kan stoltsera med någon havererad

barndom och supande föräldrar. Enkla förhållanden, absolut, men två ömsinta föräldrar som sinsemellan var väldigt olika. Mamma var helnykterist och pappa var fotbollsspelare och arbetare och hade ingenting emot att bli smått salongsberusad på helgerna. Det var väl det närmaste man kunde komma konflikt i vårt hem. Annars var de extremt plikttrogna. Jag kan känna igen det där draget i mig själv. Pappa var född 1915 och uppväxt på 30-talet med sexårig folkskola. Han cyklade till jobbet varje dag i 34 år, så småningom på Flygmotor, ett *litet* finare industrijobb, efter att ha arbetat sig upp från botten på Trollhättans alla industrier. Det är speciellt med Trollhättan. Nästan alla industrierna låg på Stallbacka, norr om staden, och varje dag cyklade alla arbetarna i karavan, först på morgonen och sedan kvällen, fram och tillbaka från fabriker. Det var som en attraktion som vi barn stod och tittade på.

– Mamma var alltid uppmuntrande och positiv till allt man hittade på och var en riktig supporter. Hon försåg oss med utstyrslar och attiraljer till Roliga timmen. Ingen av dem hade ägnat sig åt något liknande själva. Mamma var uppväxt i morfars och mormors grönsaksaffär på Storgatan. Där hjälpte hon till och blev senare i livet expedit på ICA och hade hand om grönsaksdisken. När hon, 1975, blev farmor annonserade affären i Trollhättans tidning, »Tant Grön« – hon kallades så – »har blivit farmor! Salladshuvuden för 99 öre styck!« Det var hon väldigt stolt över. Hon hade en humor i vardagen och hade ett tantgäng som hon umgicks med, de var väl fem-sex stycken. De hade väldigt kul ihop och kunde till exempel, helt utan anledning, klä ut sig för varandra. Man kunde komma hem en dag och så var alla plötsligt utklädda sig till cowboys och stod och sköt med knallpulverpistoler i vår lilla, trånga hall. En annan gång var de poliser. Så satt de där i köket i sina utstyrslar och drack kaffe och åt smörgås. Kafferep helt enkelt.





– Pappa fortsatte efter sin aktiva fotbollskarriär att vara tränare och till slut vaktmästare på Edsborg, som fotbollsarenan heter. Anders och jag spelade fotboll under hela vår uppväxt, Anders som målvakt. Trollhättan är en typisk arbetarstad. Vi åkte runt en hel del med fotbollslaget och märkte skillnaderna mellan städerna. Vänersborg var finast, det var residensstad och de hade Birger Sjöberg. Alingsås var mycket mer en tjänstemannastad, där kunde man inte se några cykelkaravaner och Uddevalla hade sitt varv och sina salta bad. Trollhättan var längst ner på skalan. Jag slutade att spela fotboll 1968. 1998 fick jag ett meddelande att vi som var juniorlag då skulle träffas och spela mot Vänersborgs juniorlag från den tiden. Jag åkte dit och gick till fotbollsplanen och där stod hela laget, som inte hade setts på 30 år. Det var inga kramar och kindpussar som man har fått vänja sig vid i den här branschen. »Haj, haj«. Inga åtbörder över huvud taget. Ett kärt återseende, visst, men som om man hade setts i går. Det är typiskt Trollhättan för mig.

*Är det inte något i era filmer och föreställningar som är just det – något som inte är storstad, en helt annan verklighet?*

– Jo, det är det nog, även om många av dem utspelas i städer och dessutom handlar om direktörer, säger Claes Eriksson. Men det är klart att man präglas av sin uppväxt och bakgrund. Inte minst Trollhätteidiomets olika aspekter, där Anders står för attackerande, snabba, nasala varianten och jag för den mer avvaktande, dröjande, eftertänksamma.

*Det som är så fascinerande med era produktioner är blandningen av absurdism och folklighet. Det är ju ingen motsättning i och för sig, men inte så vanligt att se förverkligat. Det där att kunna kombinera ytterst sofistikerade ordlekar med slapstickhumor till exempel.*

– Det är det som är spännande, när det är litet oförklarad och får hänga i luften. Att inte behöva vara så tydlig, eller snarare entydig.





*Victorinox Midnite Manager:*

*Jag använder den flera gånger dagligen. Den har tio funktioner och är dessutom så liten att man kan ha med sig den i fickan överallt.*

*Kniv: Dela ett A4-ark, spetsa en blyertspenna.*

*Sax: Klippa av ett snöre, ett ögonbrynsstrå.*

*Nagelfil: Jämna till en nagel.*

*Skruvmejsel: Dra åt en liten skruv på glasögonen, bända försiktigt på något.*

*Kapsylöppnare: Öppna ölen.*

*Magnetisk kryssmejsel: Ibland är det sådana skruvar på glasögonen.*

*Kabelskalare: Man fixar en elkabel enbart med detta verktyg.*

*Nyckelring: Använder jag sällan.*

*LED-lampa: Ljus i mörker snabbt och lätt.*

*Trycksatt kulspetspenna: Använder jag mest.*

*Med hjälp av lampan skriver man också lätt i mörker, exempelvis på bio eller teater.*

*Dessutom har jag använt detta verktyg som studentpresent till ungdomar i bekantskapskretsen, med hälsningen:*

*Det enda verktyg du behöver i livet!*



CLAES ERIKSSON

Att våga vara långsam och ibland långsökt, våga vänta in. Men allt är en fråga om tajming. Är den inte rätt fungerar ingenting.

*Texter, manus, regi, musik och skådespeleri, vad är viktigast för dig, om det nu går att skilja delarna åt?*

– Manusförfattandet och skrivandet är kanske det som ligger mig allra närmast om hjärtat, säger Claes Eriksson. Jag skriver alltid för hand. Då syns det på ett helt annat sätt om det man har skrivit är viktigt eller inte. Man kan lämna tomrum, hål, som man senare ser och kan fylla i. Det blir mer som att måla en tavla. Det är konkret och fysiskt, föränderligt på ett helt annat vis än om man skriver på datorn. Det gör jag ju också, men inte särskilt mycket.

*Bär du med dig dina små anteckningsböcker så att du kan skriva ner idéer och formuleringar när de dyker upp? Det är lätt att glömma annars.*

– Ofta, men inte alltid. Jag brukar springa i Skatås ungefär fyra gånger i veckan och då kommer jag ofta på saker. Jag upp-  
repar dem för mig själv medan jag springer för att inte glömma. Ibland har jag haft med ett anteckningsblock i fickan, men de gångerna kommer jag aldrig på något. Så jag brukar skynda mig att kasta ner idéerna så fort jag kommer till bilen och hittar något att skriva på. »Det ska va gött å leva« kom faktiskt till så. Där skrev jag den första versen på ett parkeringskvitto, när jag väntade vid trafikljusen vid St Sigfrids plan. Jag har ett mantra som jag upp-  
repar när jag springer: »Rutinens makt över människan är stor. Vissa rutiner skänker människan trygghet. Detta är en sådan.« Det anses inte så hippt att ha rutiner som konstnärssjäl, men jag tröstar mig med att de stora konstnärerna, som Bergman och Chaplin, skapade mängder av rutiner åt sig själva för att lyckas. Det är de där andra – de som köper baskern först – som har svårt för det.

Här avbryts vårt samtal för en kort stund, eftersom Claes Eriksson denna dag skall klippa sig. Han behöver dock inte lämna Lorensbergsteatern. Kulturtubens verksamhets- och kompetensområde omfattar även frisörfärdigheter visar det sig. Tiina Bengtsson är inte bara bra på mask, utan även på att klippa.

– Vi bor på Tjörn under sommarmånaderna, säger Claes Eriksson när han kommer tillbaka, i Pentti Saarikoskis och Mia Berners gamla hus, som vi köpte av Mia för många år sedan. Jag såg ett teveprogram långt innan dess, i början av 1980-talet med Pentti Saarikoski – som jag då inte kände till – och fäste mig vid något han sade, en devis som jag sedan har burit med mig. »Jag skriver inte dikter, jag hittar dem.« Det är så det känns, tycker jag, när man får till något riktigt bra, då är det något man har hittat, det är allas, det är bara att man råkar ha haft blicken för det. Ibland har man tur och stöter på en riktig fyndplats. Men för det mesta är det hårt arbete.

*Berätta litet mer om det du håller på med just nu.*

– *Vardagsmat* är en enmansshow med litet gammalt och litet nytt. Det är första gången som jag gör något som innehåller gamla grejer – på det här sättet. *Macken* och *30-årsfesten* var en annan sak, där var det varudeklarerat från början. De andra soloföreställningarna har varit helt nyskrivet material. Det kommer att vara en del nummer som kanske inte gjorts på scen tidigare, som låten »Det görs alldeles för mycket musik« till exempel. Den har jag alltid drömt om att få göra på scen och nu blir det äntligen av. Dessutom kommer två nummer, som är rätt förknippade med mig, »Bara ben«, alliterationsövning på b, och Jacques Brel-pastischen »Under en filt i Madrid«, att vara med som planerade extranummer. De ingår, fast är ändå utanför själva programmet. Vi får se hur det går, så har jag aldrig gjort förut.







– »Det görs alldeles för mycket musik« har någon sorts punk-element i sig som jag är väldigt förtjust i, men som de andra inte alls gillar. Den låten har aldrig fått vara med på några samlings-skivor med Best of. Punk för mig är energi i stället för musik. Det skall ju helst sammanfalla, men ibland blir det bara i stället. För mig började det så. Jag har ett obesvarat kärleksförhållande till musiken. Vi hade en låt med Gordon & Ballantine där jag spelade gitarr och sjöng på engelska. Det var nog 1968, alltså långt innan punken fanns. Vi fick en recension i Trollhättans tidning där det stod att jag var »Västvärldens hårdaste gitarrslagare«. Gitarrslagare, inte gitarrist! Det säger väl en del om framförandet. Det är jag fortfarande stolt över. Jag kanske har med några takter ur den låten också. Det är roligt med kontrasten mellan den timide person jag oftast förknippas med och själva utlevelsen. Jag kokar ihop något nytt med delvis gamla ingredienser. Balansen är det viktiga. Att ha kvar känslan för vad som fungerar. Det hoppas och tror jag att jag fortfarande har. När det är något som biter sig fast och envisas med att återkomma, finns det oftast något där som är värt att ta hand om.

– Det finns en botten, en värdegrund i allt jag har gjort, både solo och med Galenskaparna och After Shave. Jag vill kunna kommentera samtiden och samtidigt vara underhållande. Det är mycket man kan få syn på genom skrattet. Jag var 18 år 1968, det har satt sina spår. Åren mellan 15-25 formar en. Man blir den man är, sedan börjar gipset att stelna och man sitter där och hävdar att det var bättre förr. Man får ta sig i akt.

